

6 DECEMBER

I dag har **Nikolaus** och **Niklas** namnsdag. Nikolaus kommer från grekiskan och två ord som betyder "seger" och "folk". Namnet tolkas "människan som segrar" och kom hit på 1100-talet. Omkring 900 bär namnet, endast 159 kallas så. Niklas, en kortform av Nikolaus, är känt här sedan 1500-talet. Från 1960-talet och några årtionden framåt var det ett modenamn. Cirka 55 100 heter Niklas, omkring 39 800 kallas så eller har det som första förnamn.

BEMÄRKLINGSDAGEN

I dag på Nikolaus-dagen går det att förutspå decembervädret, åtminstone om man ska tro den gamla bondepraktiken. Såsom vädret är i dag blir det månaden ut.

DET HÄNDE DÅ

■ **För 25 år sedan**, 1991, fick en ung kvinna, som led av cystisk fibros, två lungor under en operation vid Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg. Det var den första dubbelsidiga lungtransplantation som hade genomförts i Sverige och operationen tog åtta timmar. Sedan våren 1990 hade tre transplantationer med en lunga genomförts på Sahlgrenska.

■ **För 30 år sedan**, 1986, gick filmen *Alla vi barn i Bullerbyn* upp på 38 biografier landet runt. Några dagar tidigare hade den haft premiär i Stockholm. Den första filmatiseringen av Astrid Lindgrens Bullerbyberättelser hade gjorts redan 1960. Då spelades Anna av **Elisabeth Nordkvist**. Hon var med även i denna film men som mamman Mellangårds-Maja. Anna spelades här av **Anna Sahlin**, senare känd som artisten Sahlene.

■ **För 110 år sedan**, 1906, invigdes Oscarsteatern i Stockholm, med operetten *Frihetsbröderna*. I salongen satt kung **Oscar II**, som fått ge namn åt teatern. Salongen var formgiven i jugendbarock och rymde hela 1 180 åskådare. Under hösten har här spelats *Oscarsrevyn*.

HÖRT OCH HÄNT

■ **För 15 år sedan**, 2001, invigde den norske kronprinsen **Haakon** och hans fru **Mette-Marit** den norska julgranen i London. Varje år skänker det norska folket ett sådant träd till Londonborna som tack för hjälpen under andra världskriget. Det årets julgran var 20 meter hög och dekorerad med 500 lampor.

OLYCKSPLETSEN. Anna-Karin Sörensson och Maritha Dyfverman, mamma respektive mormor till 15-åriga Kevin, som omkom i en trafikolycka för ett år sedan.

Tillbaka ett år efter kraschen

I dag för ett år sedan förlorade Anna-Karin Sörensson sin son Kevin. Fallet har blivit tungt och resan tillbaka till livet har precis börjat.

"En pojke omkom i en trafikolycka på Orust i Bohuslän när hans moped krockade med en bil på länsväg 740 vid 16-tiden på söndagen".

Det TT-telegrammet kablades ut för exakt ett år sedan.

Det var en mening som många på Orust läste och snabbt spred sig nyheten på facebook.

En person som satt och läste om den förfärliga olyckan i flödet på

facebook var Maritha Dyfverman. – Av någon anledning förstod jag direkt att det var Kevin, säger Maritha, Kevins mormor.

MARITHA RINGDE till sin dotter Anna-Karin Sörensson, Kevins mamma. Anna-Karin satte sig i bilen och körde från sitt hem i Henån och kom snabbt upp på sträckan mellan Henån och Göksäter. Den

väg som Kevin hade kört på bara en timme tidigare.

Klockan var nu strax över 17 på söndagskvällen. Det hade mörknat och det var disigt. Det var fullt av polis- och ambulansfordon på plats och på vägen var det trångt med bilar som långsamt ringlade sig framåt eller backade och vände och åkte tillbaka.

Anna-Karin pressade sig fram

med sin bil. "Jag tror att det kan vara mitt barn" ropade Anna-Karin till bilister som inte ville släppa fram henne.

På något sätt tog hon sig fram och gick fram till en polis. "Vad är det som har hänt? Jag tror det kan vara mitt barn" upprepade Anna-Karin till polisen.

ANNA-KARINS BARN HETTE Kevin Bohlin. En livlig 15-åring med full fart ut i livet. Den här söndagen hade han varit hemma hos en kamrat. Nu skulle han åka på sin moped till årets julmiddag hos sin arbetsgivare. Han hade redan jobb, ung som han var. Sedan två år tillbaka arbetade han som ungdomsledare i gymnastik och lärde barn och unga att göra volter och träna parkour. Han var uppskattad på arbetet och nu såg han fram emot festen med sina kollegor. Anna-Karin var stolt över Kevin, sin förstfödde som hon fick som 20-åring tillsammans med sin dåvarande kille Robert Niklasson.

Men nu stod hon där, med allt sitt hopp riktat till en polis som hon inte ville skulle säga att det

MINNESSTEN. Ofta brinner det ljus vid den minnessten som finns på olycksplatsen där 15-åriga Kevin omkom.

"Av någon anledning förstod jag direkt att det var Kevin"

MARITHA DYFVERMAN
Mormor

var hennes barn som låg där i diket. Men det gjorde polisen. Polisen sa att hon hade hittat en mobiltelefon och i den ett busskort och på det Kevins namn.

Anna-Karin skrek rakt ut. Och föll ner mot marken. Och där satt hon. Tills Maritha kom med bilen några minuter senare. Maritha ville gå fram och titta på Kevin, men det fick hon inte sa polisen. "Och vem av er är man nog att stoppa mig" frågade Maritha och klev fram.

Några minuter senare kom hon tillbaka till Anna-Karin och kunde bekräfta. Det var faktiskt Kevin som låg där, illa skadad och förlorad för världen.

– Man dör i den sekund man får veta att ens barn har gått bort, säger Anna-Karin.

VI SITTER VID köksbordet hemma i Henån. Här bor hon med sin man Robert Sörensson och deras fyra gemensamma barn, Kevins småsyskon. Här finns fullt av leksaker och små katter. Det vittnar om ett hus fullt av liv. Men i ett hörn på ett vitt bord står ett inramat foto på Kevin, ett tänt levande ljus och några av Kevins favoritsaker, hans mobiltelefon och hans mössa. Det är det

Anna-Karin Sörensson

■ **Alder:** 36 år.
■ **Yrke:** Förskollärare.
■ **Familj:** Man Robert Sörensson och fyra barn mellan två och elva år.

"Man dör i den sekund man får veta att ens barn har gått bort"

ANNA-KARIN SÖRENSSON
Mamma

som finns kvar av Kevin, minnen.

Anna-Karin var föräldraledig med sin yngsta på elva månader när olyckan hände. Och hon trodde att hon skulle klara att ta sig tillbaka. Men månaderna gick och till slut bröt hon ihop. Hon klarade inte längre vardagen. Och så blev hon sjukskriven från sin tjänst som förskollärare.

– Jag har fått lära mig allt på nytt. Att sova, att äta, att ta på mig, att duscha. Vi fick mycket stöd och hjälp av vänner och bekanta under de första tre månaderna. Det var väl i samband med att det avtog som jag föll ihop.

ANNA-KARIN OCH MARITHA är så tacksamma över all den hjälp familjen har fått. Men undrar varför kommunen inte har erbjudit någon hjälp.

– Vi har inte fått någon som helst hjälp, berättar de. Inte från polisen, inte från församlingen, inte från kommunen. Man blir väldigt ensam i en så tung sorg som denna, säger de.

Allt det praktiska har också varit tungt. Att veta hur man går till väga, vilka man behöver kontakta, skola, försäkringsbolag, allt om begravningsfrågorna.

– Jag önskar att vi hade fått någon hjälp med allt det här. Någon som kunde ha väglett oss och sagt att "nu behöver ni göra så här och så här", säger Anna-Karin.

– Och människor ska inte vara rädda för att komma eller störa. Man kan komma och visa sitt stöd, även fortsättningsvis, och inte bara lämna familjen åt sitt öde, säger Maritha.

ANNA-KARIN HAR FÅTT svårt att möta människor. En sådan enkel sak som att gå att handla i matbutiken kan vara tung.

– Jag vill inte bli betraktad som "mammans som har förlorat sitt barn". Det är svårt att möta människor när jag inte vet om de vill prata om det här eller inte.

Kevin hade många goda vänner och för en tid sen följde Anna-Karin med ut då några av Kevins bästa kompisar skulle ut och handla lite mat på ICA.

– Det var det finaste på länge. Då kände jag mig nästan normal igen. Det känns som att Kevin fortfarande är närvarande när jag är med hans kompisar. Då är han med genom dem, säger Anna-Karin.

HELLE LYRSTRAND LARSEN

031-62 40 00 namn@gp.se

KRÖNIKA

Handläggaren fångade in min krångliga livsresa

Jag kommer tydlig ihåg den dagen när jag tog ett könummer på Arbetsförmedlingen i Västra Frölunda. Dagen innan hade jag avslutat mina studier i statsvetenskap på Universitet och nu hade jag en universitetsexamen! Jag var stolt men också orolig! Vad skulle hända mig? Skulle jag få något jobb som motsvarade min utbildning? Skulle jag någonsin kunna betala tillbaka mina studielån? Åren som fönsterputsare och pizzabagare ville jag inte tillbaka till!

Med tanke på att sju av tio arbeten förmedlas genom kontakter så utsikterna ganska dystra ut för mig. Förutom att jag saknade ett nätverk i Göteborg så hade jag dessutom ett mellanöstern-klingande namn vilket enligt statistiken inte är en fördel när man söker arbete i Sverige.

I DAG FÖRSTÅR jag att vi är många som har en kunskap som speglar något annat än det som arbetsförmedlare eller arbetsgivare brukar frågar efter! Under mina år på flykt blev jag nämligen en utmärkt problemlösare, jag blev streetsmart och lärde mig hantera oväntade situationer som plötsligt dök upp. Jag har till exempel tagit mig igenom flera gränskontroller under namnet Fatima (!), letat sovplatser i Istanbuls nätter då jag inte hade någonstans att bo, hittat mat för dagen utan att kunna betala och trots detta kunnat behålla min integritet och vågat lita på människor. Jag lärde mig att ett felsteg kunde bli mitt sista steg!

Mitt könummer ropas upp! Arbetsförmedlaren som tar emot mig frågar angående mina studier och mina arbetslivserfarenheter. Jag vill ha ett jobb, upprepar jag, och det spelar ingen roll vad. Men plötsligt tar samtalen en ny vändning när arbetsförmedlaren ber mig att berätta om mina intressen. Förvånad pratar jag på om mitt samhällsengagemang och mina aktiviteter i "femtiolva" föreningar tills en halvtimmes samtal går mot sitt slut.

FLERA JOBBANSÖKNINGAR SENARE får jag det efterlängta telefonsamtal!

Arbetsförmedlaren vill introducera mig för en arbetsgivare. Jag klarar upp mig, borstar tänderna extra noga, putsar skorna och till sist träffar jag min blivande chef Dan över en kopp kaffe. Han berättar om verksamheten och för mig låter det som rena drömmen. Dan ser min potential och jag får efter några dagar beskedet att jag ska påbörja mitt första riktiga jobb efter examen nästa månad! Det är en obeskrivlig känsla!

NU NÄR JAG tittar tillbaka på den tiden ser jag att två personer spelade en avgörande roll. Jag hade turen att träffa en handläggare på Arbetsförmedlingen som grävde lite djupare och fångade in styrkan i min krångliga livsresa. Hon såg hos mig en stark kandidat istället för en hjälplös arbetssökande. Jag hade också turen att träffa en arbetsgivare som vågade ta steget utanför sin "comfort zone" och se personen bakom namnet.

Förra veckan var jag på ett fantastiskt evenemang här i Göteborg, "Opportunity day". Där samlades forskare, arbetsgivare och engagerade människor som presenterade goda exempel gällande det första steget in på arbetsmarknaden, där inte slummen styr en arbetssökandes öde. Dagen handlade helt enkelt om det första "viktiga riktiga jobbet".

SÅ ALLA NI västsvenska företag och arbetsgivare därute! Våga se den "tysta" kompetensen hos alla våra nysvenskar och skapa affärsnytta!

KARIM ZENDEGANI

Enhetschef kompetenscenter
Hisingen och Angered

